

קובץ העם

המזרח התיכון בסכנת הגרעין

הקו האדום של האינפלציה

מהומה גדולה סביב אי קטן

מקארסיוס - נשיא הרפובליקה הקפריסאית

הקדמה

24

1974

הוצאה לאור

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

הדפסה

היהם הלאומיים, אלא אהנו, ישראל, נעשה זאת עבורם. היכן, כאן, איפה, היקרון של זכות התגדרה העצמית? בינונו, לית'מאן-דטליג, שהמימש של זכות התגדרה העצמית של העם הערבי הפלסטיני, לא רק שאינו יכול להתחולל על חורבותיה של ישראל אלא על חשבונה, כפי שצינת בצדק, אלא הוא חייב לצאת מן הכוח אל הפועל אך ורק במסגרת של דריכות בשלום ובבטחון עם ישראל. תגבולות אלה, אינן מתירות את עקרון זכות התגדרה העצמית ואף אינן מצמצמות אותה, אלא הן הוחריות העושות את מימשו לאחזר ריאלי.

ישראל: שאלה בפני עצמה היא — מה עדיף מבחינתה של ישראל: תאם מדינה פלסטינית נפרדת (שחכונ) בשטחים שישאלה הפנה), או יחידה לאומית-אוסטומית במסגרת פדרטיבית עם ירדן, או הצטרפות מלאה לירדן? כל אחת מאפשרות אלו — יתרונותיה וחסרונותיה בצירה.

אולם, אם קשור היא הבחירה הישראלית בלכודת שבין האפשרויות העומדות בבחירה, הרי קללל היא ההצבעה על חרורעון שבהן — זו שהיפשה בבגור לרצונם של הפלסטינים; זו שתיכפה עליהם מבלי לשאול את דעתם, זו שתחזיר, למעשה, את הבעיה פתוחה.

כל פתרון שלא יעשה את שיתובם של הפלסטינים ושלא יאפשר להם כי הוא מבטל את מאווייהם הלאומיים, כפי שהם משקטים בפני רובם של הפלסטינים — כל פתרון-לפתרון כזה יהיה תרומה ישראלית לדכנות בהתכנסת החרון שלפיה, הרווחת בלקים שונים של העולם הערבי. כי, כל פתרון כזה יביא לנסיגה ישראלית ממרבית השטחים וישאר את השאלה הפלסטינית כמצצת-זמן, שתחכב את חסרונה, ולא-דווקא באחרית-הימים. (ויורשה לי להוסיף שאלת-הם: אם ממשלת ישראל כל-כך מעוניינת, שהפשרה תסתיים בהכרח מהדשת של חוסין במלך יהודה ושומרון, מדוע מכירות היא על כך בקלי-קולות, השכם והערב? כי שכל ערבי-פלסטיני שיעלה רעיון זה בפני בני עמו ויתמון במגמה זו יקע, בקטיווינג ישראלי, וכמובנה של ממשלת רבין, רחמנא-ליגלן? חמנה...)

☆

להימנע מניסוחים אולטימטיביים

אחת אחרת המנקרות בחללנו היא: עם מי מהפלסטינים נשב בדיבה ובאינו מסגרת? גם כאן, חוששני ששרי-ההיסטוריה-היהודית עוד יקרא לדין-תורה את אלה שאחרים לחוצרותו של אחוז ואקום מדיני, אשר איפשר התמלאותו באשק, כגורם מדיני יחיד, המהימר לדבר בשם הוחריות הלאומית של העם הפלסטיני.

קצת כבר בהעלאת גירת ובחירת שוב ושוב על אותה, כי אם לא היצור הממשלתי תאום באותם לניגונה של נציגות לאומית, נבחרת של ומרבית הפלסטינים, תחת היא אגוסט לחרברי, בסופר-ל-דבר, עם נציגי אשק, נבצרים וחרים של הפלסטינים, הדרך היחידה למנוע השתלטות פלעיית של אשק על הייצוג הפלסטיני היא פעולה בכיוון כזה, שיעניק את הכסרות לנציגיהם של ערביי השטחים.

ונראה לי, אדוני ראש-הממשלה, כי במהלך זה חוינו לפתוח מיד, כי יום שחולף ללא עשיית בחתום זה — מכבר את מעמדו הפלעני של אשק, העומדים תבליטו את תבליי תנוסס שמצאו בין דברין לבין דבריו של שר החסברה, א. יריב, בשאלת האפשרות למשא-ומתן עם אשק, וחריו עומדים וחמדים: מה רוצים, במקרה זה, מאחין יריב? שחרי, אילו היה אשק נצנח לתנאי של יריב (הכרה בישראל, ביטול ת, האמנה, המסקת החריר), חרי ויהיה זו מהפכה כללית באופיו של זמרגון וביחסו לישראל. תאם גם אל לא יהיה לנו שיגיושיה איתו? עדיין מסופק אני, אם ניסחול של יריב מעניק לישראל את מרחב-התמרון הדיפלומטי הדרוש לה, אך פסילת הכוחות מעוררת חרוריים נונים והאגות כבדות.

כמעט בוש אני להשיא צנח לאדם, שרדי המהלכים הדיפלומטיים נהירים לו, כפי שהם נהירים לי. אני להמי חשבה, כי כלל ידוע הוא, שאין מכירות הכרות אולטימטיביות בשאלות כאלה, שהניגה מן עוליה לסכך את מצביעי-המדינות, או במלכותיות או במעמדים במצבים מכרתי לרוע, כי נגמר הקצק מכמה נסוגות שבצענו — לא דווקא מריטורי-אליות — ואשר הכניסו מבוכה ותחיה מיוחדת בעיבורנו.

כיו כניעה מסתת-צידוק, ללחצים וחריו על זכויות-יטוד שלנו ובין היענות גריבה וגמשה לצורך פשרה עם שכנינו פורש מרחב התמרון המדיני שלנו, כל נכבול את רגלינו וידינו בכבי-ניסוח-אולטימטיבי, שישללו מאתנו מרחב-תמרון זה.

שולם פ.פ. 40

יאר צבן על הפרק

שלוש עצות ליצחק רבין

ידין בנושא הפלסטינאי — בו וחלו ליטול הכל גם שרים וספרק בו ניסו, לטאטא את הבעיה אל מתחת השטיח, בהנמקה, שהיא איננה אלא סרי-רעחם של, במה יהודים שמאלנים ירנש, כחביר רשומות ער יספרו ויעריכו, למת גרמה אטימותה של התכונה הישראלית לכרונה אורן קטבה לתביעותיו החרדות ובשנות בגושא זה, נאז יוני 1967 ועד עצם היום הזה, ואם נוצר רשם, בארץ ובחרי, שאטימות זו נגרמה ע"י שרשרת מעשי-רצח-התבולת, ולפיכך תוכה, כאלו, כי, הרצח בכל-יזאת משתלם" — מי יקא נושא באחריות לכך?

אמרנו, — תאם פרק, אך חוששני שלא נשלם עדיין, עדיין לא אורז כמה ממנונינו הכבירים אומץ אינטלקטואלי ועוז מדיני, כדי לתתם פרק שאבד עליו כלל ולפתוח דף חדש במרק חוש. עדיין הם מחססים, מתלבטים, ומתקדמים, לעתים, לפי הטקטיקה הידועה: "לערי אחר קרימה — עני הפונות אינו נמנית עם שורת משנה ומחלית של ממשלתי-ישראל בענין הפלסטיני: 25 שנים מאז חריון כנסת בשאלה זו (לרגל חתימת הסכמי שביתת הנשק עם ירדן); 7 שנים לאחר מלחמת ששת הימים; 9 חודשים לאחר, רעידת האדמה — סוריסוף עומדת הממשלה לדון דיון מדיני יסדיר ראשון על הבעיה הפלסטינית.

ומירשים — מיותרים... כדי שלא ניאלץ לומר, לאחר חריון: "מעט מדי ומאחר מדי", נקדים וגאמר, כי השעה היא, טכנות בחינות, כבי המש דקות לאחר שחיים-עשרה, חרק בהחלטת נקצות ורבות-משוף ובתנוטה מדינית חסרת-תקדים יתנו — אולי — לגשר על פני התנחומות המסוכנות, שכתות לחלילת המדינית והש-ראלית, בהתמודדות עם תאיבה הפלסטינית.

לקראת דיון זה יורשה לנו להשיא, בממה צנועה זאת, בלב דואג ושחר-טוב, כמה עצות לראש-הממשלה.

☆

"הגדרה עצמית" ע"י הזולת?

שבת וקראתי את אשר דיווחו העיתונים על דברין באנגליה, לרגל התכנסות ראשי האיגודים הלאומיים, קראתי דברים, והאויים כוחלט להסכמה: "בעיית הפלסטינאים גריבה לבוא על פתורנה במסגרת המדי שלום באזור. אולם, בעיית ההגדרה העצמית של הפלסטינאים היא עניינם שלהם ולא של מישהו מבחין. אהנו לא נשאלו שום את זכות ההגדרה העצמית, אולם אין הם יתולים לממשע על השכונני, (דבר, 30.6.74), עד כאן — חכל אתי שפיר, אלא שנדמה לי, כי המסקנות התגורות מנחות אלה עומדות בסתירה למדיניות המתחרה על-ידך.

ראשית-כל: הזכות להגדרה עצמית היא זכות לאומית, ונושא הזכות הזאת הוא עם. משמע, יש יחידה לאומית-אחנית כזאת, הקרויה עם ערביי פלסטיני. להחזקתה והשגתה לעצם קיומו של עם זה יש לשים קץ — ובסוכבי, אין להסחיר מפנה זה, אפילו הוא הערתי גרידא, תחת מכול של חמרות, כי, לא חל כל שינוי בעמדת ישראל בנושא הפלסטיני, שכן, אין זה דבר של מה בכך: לאחר שנים רבות של הכרות עקשנית (בעיקר ממיהם של ג, מאיר וי, גלילי) בדבר אי-קיומה של בעיית פלסטינית — תרי שעצם התבוננות להפחיר על קיומה ועל קיומו של ציבור לאומי פלסטיני, יש בה משום הסגרת אופנים, וחר עדיין תהיה מילולית, תסנית-בנסינות, אי היא פתוחה יתר ותיבה לכל מפנה מדיני אפשרי בחתום זה.

ובכן, כאשר בארץ ובחרי, בקרב מפלגות ובחנים נוספים: באירופה ובאמריקה (שלא לדבר על ארצות צוורג) מצבים רבים לתחנה ישראלית בנושא זה — מדוע לא להמר בריש גלי, ישראל מכירת בקיומה של קצוה לאומית פלסטינית ותתן יד לפתורנה, על יסוד הקקרון של זכות ההגדרה העצמית?

רשנית: עיקרה של הזכרה בזכות ההגדרה העצמית של עם כלשהו היא נכונות לאפשר לו להגדיר בעצמו את צורת חייו הלאומיים ואת משטרו הפנימי, זכו-כזונת הממשי של חירות הלאומית המדינית, לרגע קט בזמן חייו לי, שאף אחת, אדוני ראש-הממשלה, רחוק כן את מני חרובים, שחרי חרבשה, כי, בעיית ההגדרה העצמית של הפלסטינאים היא עניינם שלהם ולא של מישהו מבחין. אולם, הפירכה טמונה במשפט שאמר לאחר מכן: "... ואילו ממשלת של מה שחזיתא פקס ארץ-ישראל המגוריות, וש פקס רק לשתי מדינות: אחת יהודית-השנית (בולל הגדה המזרחית של ירדן) — ערביית-חרי קביעת מסקנית זו, וחחרת ונשנית עד לקוחת-החשים בפי מדינאינו, משמעותה ברורה: לא הפלסטינים יגדירו בעצמם את מסגרת

ממשלה

דיון מאכזב

הדיון בממשלת ישראל בשאלה הפלשתינית הוא העניין המרכזי ביותר, אולם הדיון הזה, למרות שהוא חשוב, אינו מרכזי. הדיון הזה, למרות שהוא חשוב, אינו מרכזי. הדיון הזה, למרות שהוא חשוב, אינו מרכזי.

הממשלה הישראלית הייתה עלולה להיכשל, אולם היא לא נכשלה. היא נכשלה, אולם היא לא נכשלה. היא נכשלה, אולם היא לא נכשלה.

העולם

למרות הכל - המשך

הדמוקרטיה והממשלה

הדמוקרטיה הישראלית היא דמוקרטיה אמיתית. היא דמוקרטיה אמיתית. היא דמוקרטיה אמיתית. היא דמוקרטיה אמיתית.

פרטים

פרטים

הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים.

פרטים

פרטים

הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים.

פרטים

פרטים

הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים.

פרטים

פרטים

הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים.

פרטים

פרטים

הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים.

פרטים

פרטים

הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים.

פרטים

פרטים

הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים.

פרטים

פרטים

הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים.

פרטים

פרטים

הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים.

פרטים

פרטים

הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים.

פרטים

פרטים

הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים.

פרטים

פרטים

הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים.

פרטים

פרטים

הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים.

פרטים

פרטים

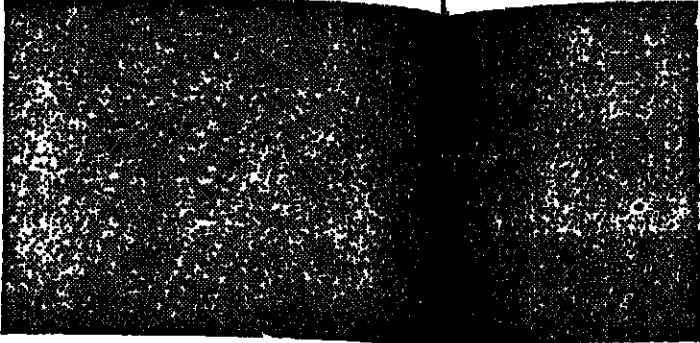
הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים. הפרטים הם הפרטים.

העיתון "העולם" - 25 באפריל 1974 - חמישי

שלימה אחרונתו: ובכן, היתית אומר כך: אם הערבים באמת יעמדו צבא קונבנציונאלי, צבא רגיל, לא אסומי, גדול מאוד, מולט, והיתרון של הצבא הישראלי שלהם מול חילות המילואים שלנו יעשה גדול מדי, חרי כבד מן האספקט הזה יש מקום לפיתוח נשק גרעיני. מכיוון ש-

[illegible]

ועד שתי הערות קצרות וכל הערה כוללת שתי שאלות. יש שלב ראשון ויש שלב שני ויש שלב שלישי. ואם לא לבד הראשון של מידור היתומים הערביים יש לנו אפשרות להשיג עימות ואולי נובל לשמוע עליה בשלב השלישי.

ועוד שתי הערות קצרות: ראשית הנהיג רוב החוקר שלישי, ואם בש"ש שלב הראשון ויש שלב שני או שלב שלישי, ולכן אפשרות לבחור את מידת התמיכה וההכרה יש לנו אפשרות לחשוש שהראשון ואולי כנול לשמוע עליה בשלב השני,

(סוף בעמוד 11)

